

γ ι ά ν ν η ς ε υ α γ γ έ λ ο υ

INVeRTED

~

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

INVeRTED

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ: *INVeRTeD*

εκδόσεις *δήγμα*

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

τηλ. 6937 160705 και 6937 108881

Ιστότοπος: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>

Email: thanas@triaris.gr και cospoz@hotmail.com

&

εκδόσεις Ευρασία

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968, Fax: 210 3613581

Email: info@eurasiabooks.gr

δήγμα/θέατρο 9

INVeRTeD

1η έντυπη έκδοση, Δεκέμβριος 2013

104 σελίδες (14 «επί» 20,5)

ISBN: 978-618-5027-23-0

© γενικό: 2013 ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2013, εκδόσεις *δήγμα*

και ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Σειρά *δήγμα*/θέατρο

Συντονισμός σειράς: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Σύμβουλος έκδοσης: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Η παραγωγή της σειράς *δήγμα*/θέατρο γίνεται από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ
(<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Σχεδίαση εξωφύλλου και μορφοποίηση έκδοσης: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ

Διορθώσεις: ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ και

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΚΗΣ

Σελιδοποίηση: ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ

Παραγωγή – διακίνηση:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 3614968, Fax: 210 3613581

Email: info@eurasiabooks.gr

Τυπώθηκε στην Αθήνα τον Δεκέμβριο του 2013 για λογαριασμό των εκδόσεων
ΕΥΡΑΣΙΑ. Κυκλοφορεί ελεύθερο από κάθε «πνευματικό δικαίωμα».

γιάννης ευαγγέλου

INVERTED

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

Στη Λορίν και στον Νιλς

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Α και ο Β. Ίσως και κάποιος άλλος.

~

ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

1. Τι μπόχα είναι αυτή εδώ μέσα...
2. Βρομάει πιο πολύ εδώ...
3. Μου χρωστάς μια εξήγηση εσύ...
4. Θέλω μια χάρη...
5. Μη με μπλέκεις εμένα, το καλό που σου θέλω...
6. Πώς βρέθηκε εδώ;
7. Δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα...
8. Αφού φοβάσαι...
9. Τώρα μου χρωστάς εσύ κάποιες εξηγήσεις...
10. Τα τέρατα δεν κρύβονται με ψέματα...
11. Δεν υπήρχε άλλη επιλογή...
12. Νωρίς το θυμήθηκες...

1.

(Στη σκηνή μια παλιά, κλειδαμπαραωμένη πόρτα με «μάτι». Έξω στέκονται δυο άντρες με φθαρμένες, βρόμικες στολές. Δείχνουν σχεδόν αποκαμωμένοι.)

B: (Πιάνει τη μύτη του και μονολογεί.) Τι μπόχα είναι αυτή εδώ μέσα...

A: (Χαμηλόφωνα.) Υπομονή.

B: (Χωρίς να δίνει σημασία στον A, συνεχίζει να μονολογεί.) Ασφυξία θα πάθω.

A: (Πιο emphaticά.) Υπομονή.

B: Δεν αντέχω άλλο...

A: (Ακόμα πιο emphaticά.) Λίγη υπομονή κάνε.

B: (Αντιδρά με ένταση.) Δεν έχω άλλη υπομονή, λέμε, τέλειωσε! (Γυρνάει προς ένα σωρό με τσουβάλια, που φωτίζεται στιγμιαία.) Δεν αντέχω άλλο με όλα αυτά εδώ μέσα.

A: Λίγο ακόμα.

B: Πόσο;

A: Όπου να 'ναι, θα έρθει.

B: Να έρθει, να τελειώνουμε.

A: Δεν άργησε ποτέ μέχρι τώρα.

B: Είναι πάντα συνεπής.

A: Πάντα.

B: Ας γίνει ό,τι είναι να γίνει.

A: Θα γίνει αυτό που πρέπει να γίνει.

B: Λες να ήρθε η ώρα μου;

A: Θα το μάθουμε σε λίγα λεπτά.

B: Ή μήπως η δικιά σου;

A: Σε πολύ λίγα, για την ακρίβεια.

B: Ή μήπως και των δυο μας;

A: Σε λιγότερα απ' όσο νομίζουμε.

B: (Δυνατά.) Σκάσε επιτέλους!

A: Τι έπαθες;

B: Με αγχώνεις, δεν το καταλαβαίνεις;

A: Προτιμάς να ζεις στο σκοτάδι;

B: Άμα είναι να γλιτώσω το άγχος.

A: Πάντοτε έτσι ήσουν.

B: (Αντιδρώντας.) Πού ξέρεις εσύ πώς ήμουν;

A: Γιατί, ήσουν διαφορετικός;

B: Αυτό είναι δικό μου θέμα.

A: Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν.

B: Δεν με νοιάζει τι κάνουν οι άλλοι.

A: Μόνο ο εαυτός σου σε νοιάζει;

B: Δεν σου πέφτει λόγος.

A: Δηλαδή δεν θα λέω τι σκέφτομαι;

B: (Κοιτώντας μια την πόρτα και μια τον Α.) Παρασκέφτεσαι.

A: (Αντιδρώντας.) Γιατί, κι αυτό απαγορεύεται εδώ μέσα;

B: (Συνεχίζει να ρίχνει κλεφτές ματιές προς την πόρτα.) Κι οι άλλοι σκέφτονταν...

A: (Εμφατικά.) Εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους.

B: Κι είδες πού κατέληξαν. (Του κάνει νόημα να κοιτάξει προς τη γωνία. Φωτίζεται ξανά ο σωρός με τα τσουβάλια.)

A: (Με ένταση.) Εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους.

(Ο Β, έντρομος, του κάνει νόημα να μιλήσει πιο σιγά.)

A: Ούτε να μιλάμε δεν μπορούμε εδώ μέσα;

B: (Συνωμοτικά.) Ακόμα κι οι τοίχοι έχουν αφτιά.

A: Οι τοίχοι έχουν ηχομόνωση.

B: Ποτέ δεν ξέρεις.

A: Το έχω διασταυρώσει.

B: Εγώ, μια φορά, δεν το ρισκάρω.

A: Είμαι απόλυτα σίγουρος.

B: *(Έντονα.)* Κι εγώ τι θες να κάνω τώρα;

A: Έλα να δεις. *(Κάνει κίνηση προς τον τοίχο και καλεί τον Β να πάει κοντά του.)*

B: Να μου λείπει.

A: Δεν θες να δεις;

B: Όχι, κι ούτε με νοιάζει.

A: *(Με απορία.)* Πώς γίνεται να μη σε νοιάζει;

B: Δεν χρειάζεται να ξέρω πολλά.

A: Γιατί; *(Ειρωνικά.)* Ούτε αυτό επιτρέπεται;

B: Λένε ότι όποιος ξέρει πολλά... *(Κοιτάει πρώτα γύρω γύρω.)*
... μπλέκει.

A: Ποιος τις λέει αυτές τις σαχλαμάρες;

B: *(Αλλάζει ύφος.)* Η μάνα μου δεν λέει ποτέ σαχλαμάρες!

A: Μάλιστα...

B: Όχι μάλιστα, όχι μάλιστα! Δεν θα αμφισβητήσεις και τη μάνα μου τώρα!

A: Μ' αυτά τα μυαλά δεν θα πας πουθενά. (Απομακρύνεται από την πόρτα.)

B: (Κάνει νεύμα με το κεφάλι στον A, δείχνοντάς του με τρόπο το σωρό.) Είδαμε και τους άλλους πόσο μακριά πήγαν...

(Μικρή παύση.)

A: Εσύ, δηλαδή, δεν είσαι ποτέ περίεργος;

B: Η περιέργεια κλείνει σπίτια.

A: Ή ανοίγει δρόμους.

B: Είδαμε και τους άλλους τι δρόμους άνοιξαν.

A: (Εμφατικά.) Οι άλλοι δεν πρόσεχαν.

B: (Του κάνει έντονα νόημα να σωπάσει.) Σσσσσσσσσσσσσς.

A: Τι έγινε πάλι;

(Ο B σκύβει και στήνει αψί στην πόρτα.)

B: (Με τρόπο.) Ακούω βήματα, έρχεται.

A: Κάνε ό,τι κάνω. (Επιτακτικά.) Γρήγορα!

(Κάνουν ότι περπατάνε ανέμελοι πάνω κάτω στη σκηνή. Ο A προπορεύεται και ο B τον ακολουθεί. Μετά από λίγο, ο αγχωμένος B πλησιάζει στην πόρτα, σκύβει απότομα και ξαναστήνει αψί.)

B: Έλα, έφυγε.

- A: Θα ξανάρθει.
- B: Έχουν σπάσει τα νεύρα μου εδώ μέσα.
- A: Πρέπει να μείνουμε ψύχραιμοι.
- B: (Με ένταση.) Γιατί αργεί τόσο, μου λες;
- A: Είναι κρίσιμη η απόφαση.
- B: Γιατί, οι προηγούμενες δεν ήταν;
- A: Όχι όσο αυτή εδώ. Θέλει να είναι σίγουρος.
- B: (Εμφατικά.) Πάντα είναι σίγουρος.
- A: Αυτό είπα κι εγώ.
- (Μικρή παύση.)
- A: Γιατί φοβάσαι;
- B: (Με απορία.) Γιατί φοβάμαι;
- A: Εννοώ, τι ακριβώς;
- B: Εσύ τι λες να φοβάμαι εδώ μέσα;
- A: Μήπως ήρθε η σειρά σου;
- B: Υπάρχει και τίποτα άλλο να φοβηθώ;
- A: (Διστάζει για λίγο.) Εμάς.
- B: (Εκπληκτος.) Εμάς;

A: Φοβάμαι μήπως... (Κομπιάζει.)

B: (Έντρομος.) Μήπως τι;

A: (Τον κοιτάει κατάματα.) Μήπως έχουμε κάνει εμείς λάθος.

(Ο Β, τρομαγμένος, αρχίζει να κοιτάει γύρω γύρω και στήνει αψτί στην πόρτα, κάνοντας ταυτόχρονα νόημα στον Α να σωπάσει.)

B: Τι είναι αυτά που λες; Έχεις τρελαθεί;

A: Είσαι σίγουρος ότι κάνουμε καλά;

B: Αν σε ακούσει, κακομοίρη μου, χαθήκαμε κι οι δύο.

A: Είδες που ούτε εσύ είσαι σίγουρος;

B: (Εμφανώς αγχωμένος.) Μια χαρά σίγουρος είμαι, μη με μπλέκεις εμένα με τέτοια.

A: Δεν γίνεται να μην ξέρουμε απολύτως τίποτα.

B: Καλύτερα έτσι, να έχουμε το κεφάλι μας ήσυχο.

A: Και γιατί να αποφασίζει αυτός για μας;

B: Τι σε έπιασε τώρα, μου λες;

A: Αυτός δεν έλεγε ότι είμαστε όλοι ίσοι;

B: (Με ένταση.) Μύγα σε τσίμπησε σήμερα;

(Ο Β πάει πάνω κάτω αγχωμένος.)

B: Δεν μου έφτανε η μπόχα, έχω κι εσένα τώρα...

2.

(Ο Α είναι καθισμένος στο πάτωμα, με την πλάτη κολλημένη στην πόρτα. Ο Β πλησιάζει στο σωρό με τα τσουβάλια και τα κοιτάει από διάφορες γωνίες, κλείνοντας ταυτόχρονα τη μύτη του με το χέρι. Με το άλλο χέρι προσπαθεί να κλείσει καλύτερα ένα τσουβάλι, αλλά αποτυγχάνει διαρκώς.)

A: Τι κάνεις εκεί;

B: (Μιλάει κρατώντας ακόμα κλειστή τη μύτη.) Βρομάει πιο πολύ εδώ.

A: (Δεν καταλαβαίνει τι λέει ο Β.) Τι;

B: (Αφήνει το χέρι από τη μύτη και μιλάει χαμηλόφωνα, αλλά με ένταση.) Βρομάει πιο πολύ εδώ, λέω!

A: (Ψύχραιμα.) Κακοφόρμισαν. Είναι προχωρημένη η σήψη.

B: (Με ένταση, μα εξακολουθητικά χαμηλόφωνα.) Και πώς θα γίνει δηλαδή; Θα μας πεθάνει η μπόχα;

A: Καλύτερα έτσι. Να μην τον βάζουμε και σε δίλημμα.

B: (Εκνευρισμένος.) Α, εσύ δεν έχεις τον θεό σου!

(Μικρή παύση.)

A: Έλα και κάτσε εδώ, δίπλα μου.

B: (Τον κοιτάει καχύποπτα.) Γιατί;

A: Εδώ μυρίζει λιγότερο.

B: Παντού το ίδιο μυρίζει.

A: Τουλάχιστον να μην μας βλέπει ο μέσα.

B: Παντού μας βλέπει.

A: Εδώ, πάντως, δεν μας βλέπει.

B: (Καχύποπτα.) Κι εσύ πού το ξέρεις;

A: Μπορείς να δεις κάτω απ' τη μύτη σου;

B: (Με απορία, δείχνοντας τον εαυτό του.) Εγώ;

A: Εσύ.

B: (Κάνει αποτυχημένες προσπάθειες να δει κάτω απ' τη μύτη του.) Όχι, δεν μπορώ.

A: Τότε αυτός πώς θα δει;

B: Αφού βλέπει τα πάντα αποκεί μέσα.

A: Σχεδόν.

B: (Αντιδρώντας.) Όχι σχεδόν, όχι σχεδόν.

A: Υπερβολές.

B: Γιατί; Αμφιβάλλεις;

A: Τον έχουμε υπερεκτιμήσει.

B: Μάζεψε τα μυαλά σου, γιατί δεν μας βλέπω καλά.

A: Λέω το προφανές.

B: (*Ενοχλημένος.*) Έχεις ξεπεράσει κάθε όριο.

A: Δεν υπάρχει λόγος να οργίζεσαι.

B: Ε, δεν θα λες κι ό,τι σου κατέβει!

A: Δεν μπορώ να έχω άποψη;

B: Δεν σου το απαγόρευσε κανένας.

A: Τότε, πού είναι το πρόβλημα;

B: Παραβαίνεις τις διαταγές.

A: Δεν παραβαίνω καμία διαταγή.

B: Αυτά να τα πεις στον ίδιο, όχι σε μένα.

A: Σαν πολύ τον φοβόμαστε, μου φαίνεται.

B: Εσύ μπορεί να τον φοβάσαι, εγώ τον εκτιμώ.

A: Κι η εκτίμηση έχει τα όριά της.

B: Μόνο το στόμα σου δεν έχει όρια.

A: Το στόμα μου δεν θα το κλείσει κανείς.

B: Τόσο που το ανοίγεις, στο τέλος θα κλείσει από μόνο του.

A: (*Εμφατικά.*) Θα μιλάω όσο θέλω και για ό,τι θέλω.

(Ο Β του κάνει νόημα να σωπάσει.)

A: Τι έγινε πάλι;

(Ο Β στήνει αφτί στην πόρτα.)

B: Αχούς;

A: Όχι, τι είναι;

B: (Αγχωμένος.) Έρχεται, έρχεται.

(Αρχίζουν να περπατάνε πάνω κάτω στη σκηνή, ακριβώς όπως πριν, τάχα αμέριμνοι. Μετά από λίγο, ο Β ξανακολλάει το αφτί στην πόρτα.)

B: Ξανάφυγε...

A: Μπερδεύτηκε.

B: Από τι;

A: Άλλο περίμενε κι άλλο είδε.

B: Τι περίμενε;

A: (Μονολογεί.) Να μας δει κολλημένους στην πόρτα.

B: (Ρωτάει με αφέλεια.) Κάτσε, στην πόρτα δεν ήμασταν και τώρα;

A: (Με αυξανόμενη ένταση.) Να μας τρελαίνει η αγωνία.

B: Εγώ, μια φορά, μούσκεμα είμαι.

A: Να μετράμε τα δευτερόλεπτα ένα-ένα.

B: Εγώ ένα—ένα τα μετράω τόση ώρα.

A: (Συνεχίζει απτόητος να μονολογεί.) Σαν ζωντανοί νεκροί.

B: Άντε πάλι με τους νεκρούς. (Φτύνει τον κόρφο του.)

A: Αλλά εμείς περπατούσαμε αμέριμνοι. Σαν να μη μας νοιάζει πλέον τι θα γίνει.

B: Μωρέ, η καρδούλα μας το ξέρει.

A: Δεν χρειάζεται να το ξέρει κι εκείνος.

B: Είναι που δεν μπορεί να βγει έξω, αλλιώς...

A: Είναι κανόνας. Δεν μπαίνουμε, δεν βγαίνει.

B: Είναι δίκαιος σ' αυτά, όλα κι όλα. (Μικρή παύση.)

A: Πρέπει να μπορούμε κι άλλο μες στο μυαλό του.

B: Εσύ δηλαδή έχεις μπει ήδη;

A: Προσπαθώ.

B: Και τι βλέπεις;

A: Δυσκολεύεται να επιλέξει.

B: Δυσκολεύεται να επιλέξει...

A: Να επιλέξει ποιος από τους δυο μας.

B: Γιατί;

A: Επειδή είμαστε ισάξιοι.

B: Και γιατί δεν μας κρατάει και τους δύο, να τελειώνει η υπόθεση;

A: Ένας θα είναι ο εκλεκτός.

B: Ή κανένας.

A: Αυτό δεν γίνεται.

B: Αν γίνεται, λέει...

A: Το απαγορεύουν οι κανόνες.

B: Άμα άκουσε αυτά που έλεγες, θα σου πω εγώ τι απαγορεύουν οι κανόνες.

A: Τίποτα δεν άκουσε.

B: Αυτός καταλαβαίνει και χωρίς να ακούει.

A: Αυτό θέλει να πιστεύουμε.

B: (Με γουρλωμένα μάτια.) Είναι μεγάλο μυαλό.

A: Τα μεγάλα μυαλά δεν χρειάζονται εξουσία.

B: (Εμφατικά.) Είναι κατά της εξουσίας.

A: Έτσι είπε.

B: Έτσι είναι.

A: Άλλο τι μας είπε κι άλλο τι έκανε.

B: Δικαιοσύνη δεν θέλαμε;

A: Δικαιοσύνη είναι να σκοτωνόμαστε μεταξύ μας;

B: Έτσι που ήρθαν τα πράγματα, δεν γινόταν αλλιώς.

A: Πάντα γίνεται κι αλλιώς.

B: Κανένας σας δεν έφερε αντίρρηση.

A: Μήπως έφερες εσύ και δεν το θυμάμαι;

B: Γιατί, για να την πληρώσω εγώ;

A: Αυτό έλειπε.

B: Τις θεωρίες σου να τις έλεγες τότε, όχι τώρα.

A: (Με μάτια που γυαλίζουν.) Ποτέ δεν είναι αργά.

B: (Κυνικά.) Έτσι έλεγαν κι οι άλλοι.

3.

B: Μου χρωστάς μια εξήγηση εσύ.

A: (Με απορία.) Εξήγηση; Για ποιο πράγμα;

B: Πού ξέρεις ότι έχουν ηχομόνωση οι τοίχοι;

A: (Χαμογελάει.) Θα έχω κι εγώ τις πηγές μου.

B: Δεν το κατάλαβα αυτό.

A: Δεν χρειάζεται να τα καταλαβαίνεις όλα.

B: (Αλλάζει ύφος.) Μπα, από πότε έχουμε μυστικά;

A: Δεν είναι όλα για όλους.

B Μπας κι είσαι στο κόλπο;

A: Σύνελθε.

B: (Με έξαψη.) Μου την έχετε στημένη με τον μέσα, έτσι;

A: Δεν θα είσαι με τα καλά σου.

B: Θέλετε να με ξεκάνετε.

A: Θα συνεχίσεις;

B: (Με σιγουριά και αυξανόμενη ένταση.) Έτσι εξηγούνται όλα.

(Ο Α σιωπά.)

B: Λοιπόν, ξέρνα τα όλα τώρα.

(Ο Α παραμένει σιωπηλός.)

B: (Με μεγαλύτερη ένταση.) Δεν θα περιμένω πολύ.

A: (Ψύχραιμα.) Μία κουβέντα ακόμα, και του χτυπάω την πόρτα.

B: Χτύπα τη, ρε!

A: Ξέρεις τι θα γίνει άμα χτυπήσουμε την πόρτα...

B: Χτύπα αν τολμάς!

A: Τελειώσαμε κι οι δύο...

B: (Σαν μανιακός.) Χτύπα, χτύπα, χτύπα!

(Ο Α κάνει αποφασιστική κίνηση προς την πόρτα και σηκώνει το χέρι. Ο Β ορμάει και τον σταματάει τελευταία στιγμή.)

B: Μη, μη! Εντάξει, εντάξει....

A: Δεν αστειεύομαι.

B: (Καθησυχαστικά και απολογητικά.) Καλά ντε, δεν είπαμε και τίποτα...

(Ο Α περπατάει λίγο γύρω γύρω, σκεπτικός.)

A: Όταν υπογράψαμε...

B: Ναι;

A: Τι έλεγε ο πρώτος κανόνας, θυμάσαι;

B: Να ακολουθούμε τις διαταγές κατά γράμμα.

A: Κατά γράμμα, ακριβώς...

(Σιωπή. Ο Α συνεχίζει να περπατάει σκεπτικός.)

A: Βέβαια, πάντοτε υπάρχουν παραθυράκια.

B: Τι εννοείς;

A: Κάθε πράγμα έχει τουλάχιστον μία δεύτερη ανάγνωση.

B: (Έντρομος.) Δεν πιστεύω να παράκουσες.

A: Δεν είναι αυτό το θέμα μας.

B: Παράκουσες;

A: Εσύ δηλαδή δεν παράκουσες ποτέ;

B: (Με έξαψη.) Όχι βέβαια!

A: Ποτέ ποτέ;

B: Όταν δίνω το λόγο μου εγώ, τον κρατάω.

A: Εντάξει.

B: Έτσι μ' έμαθε η μάνα μου εμένα. Εσένα η δικιά σου μπορεί να σ' έμαθε αλλιώς.

A: Μάλιστα.

B: (Με μεγάλη ένταση.) Άντε μπράβο, γιατί πολύ τον έξυπνο

μάς κάνεις τελευταία.

(Μικρή παύση.)

A: Θυμάσαι τι έλεγε ακριβώς η τελευταία διαταγή;

B: (Σαν να απαγγέλλει.) Τελικό στάδιο ξένωσης.

A: Ξέρεις τι σημαίνει ξένωση;

B: (Με αφέλεια.) Πού θες να ξέρω;

A: Αυτό να μου πεις.

B: Γιατί, έχει σημασία;

A: (Εμφατικά.) Όσο να 'ναι, για να εκτελέσεις μια διαταγή, πρέπει να καταλαβαίνεις τι λέει.

B: Καθαρά το λέει: είμαστε στο τελευταίο στάδιο.

A: Λέει και κάτι άλλο, όμως.

B: Τι;

A: Ότι ακόμα κι η αλλοτρίωσή μας έχει τα όριά της.

B: (Με ειλικρινή απορία.) Ποια;

A: Η αλλοτρίωσή μας από το χώρο, τους ανθρώπους, το χρόνο... Από τον ίδιο μας τον εαυτό.

B: (Μπερδεμένος.) Πού το λέει αυτό;

A: Αυτό είναι η ξένωση.

B: (Τον κοιτάει αποσβολωμένος.) Μια λέξη σημαίνει όλο αυτό το πράγμα;

A: Μια λέξη μπορεί να σημαίνει τα πάντα.

B: Μάλιστα...

A: Κι αφού δεν ήξερες, γιατί δεν ρώταγες τόσο καιρό;

B: (Αντιδρώντας.) Γιατί, ρώτησε κανέναν άλλος;

A: Οι άλλοι μπορεί να ήξεραν.

B: Κι εγώ μπορεί να μην ήθελα να μάθω.

A: Κι έτσι, εκτελείς διαταγές που δεν καταλαβαίνεις.

B: Για σένα ήταν η διαταγή.

A: Έστω.

B: Όχι έστω, όχι έστω! Το έλεγε καθαρά ο φάκελος.

A: Κι εγώ την εκτέλεσα. Τι δεν καταλαβαίνεις;

B: (Μπερδεμένος.) Τίποτα.

(Μικρή παύση.)

A: Κάτι μου άφησε ο 2358 πριν σου τον στείλω.

B: (Θορυβημένος.) Τι;

A: Δεν έχει σημασία τι. Σημασία έχει ότι μου εμπιστεύτηκε κάτι.

B: Και γιατί δεν το έδωσες μέσα;

A: Δεν μου το ζήτησε κανείς.

B: Οι κανόνες είναι ξεκάθαροι.

A: Οι κανόνες είναι για τους ζωντανούς, όχι για τους νεκρούς.

B: Και γιατί δεν το είχε δώσει μέσα από πριν ο 2358;

A: Θα είχε τους λόγους του.

B: Τι λόγους;

A: Πολύ περίεργος δεν είσαι;

B: (Με ένταση.) Θα πεις επιτέλους;

(Μικρή παύση. Ο Α είναι σκεπτικός.)

A: Φορούσε πάντα μια λεπτή ασημένια αλυσίδα στο λαιμό.

B: Το σταυρό λες;

A: Τους σταυρούς τούς παραδώσαμε μέσα στην αρχή.

B: Κι αυτό τι ήταν; Φυλαχτό;

A: Τον είχες για τόσο θρήσκο;

B: Δεν πίστευε;

A: Στην ομαδική προσευχή ήταν πάντα μουγγός.

B: Θα προσευχόταν από μέσα του.

A: Είχε φάει πολύ ξύλο μικρός...

B: Από ποιον;

A: Από τη μάνα του.

B: Γιατί;

A: Ο πατέρας του την είχε αφήσει πάνω στην εγκυμοσύνη. Δεν τον γνώρισε ποτέ.

B: Α, το κάθαρμα...

A: Κι αυτός ρώταγε συνέχεια τη μάνα του πού είναι ο πατέρας.

B: Κι αυτή, τι του έλεγε;

A: Του έλεγε ότι πατέρας του είναι ο Θεός.

B: Άγια γυναίκα, γνωστικιά! (Κάνει το σταυρό του στο ύψος της κοιλιάς.)

A: Αλλά αυτός επέμενε να μάθει.

B: Εμ, τα ήθελε ο κώλος του κι αυτουνού.

A: Του έλεγε ότι αυτά τα πράγματα δεν τα ρωτάμε.

B: Καλά του έλεγε. Θέλουν και ρώτημα αυτά τα πράγματα;

A: Αλλά αυτός συνέχισε να ρωτάει.

B: Για τον πατέρα του;

A: Για όλα.

B: Άρα, μια χαρά το ήθελε κι αυτός το ξύλο του.

A: *Ον ου τύπτει λόγος, ουδέ ράβδος.*

B: *(Με απορία.)* Τι είναι αυτό πάλι;

A: Άμα δεν σε πείθει ο λόγος, δεν θα σε πείσει ούτε η ράβδος.

B: *(Εμφατικά.)* Όλους τους πείθει η ράβδος.

A: *(Μονολογεί.)* Άμα αρχίσεις να αναρωτιέσαι, δεν σταματάς ποτέ.

B: Μωρέ, άμα σε βαράνε, σταματάς τα πάντα.

A: Σε ρουφάει σαν μαύρη τρύπα.

B: Καλά το λέω εγώ ότι δεν χρειάζεται να τα σκαλίζεις πολύ τα πράγματα.

A: Άμα μπει το μικρόβιο, δεν φεύγει.

B: *(Επιθετικά.)* Αυτός σου το κόλλησε κι εσένα;

(Ο Α περπατάει σκεπτικός στη σκηνή. Μικρή παύση.)

A: Στην αλυσίδα είχε κρεμασμένη τη φωτογραφία μιας γυναίκας.

B: *(Εκπληκτος.)* Ποιας;

A: Δεν ξέρω τίποτε παραπάνω, δεν πρόλαβε να μου πει.

B: Γιατί;

A: Τον πήρες για το κυάνιο.

B: Α, τον άτιμο...

A: Τι έπαθες;

B: Τίποτα, τίποτα...

A: Πες μου.

B: (Διστάζοντας λίγο.) Είχε κάνει διάφορα ο μακαρίτης.

A: Σαν τι;

B: Έχε χάρη που δεν θέλω να μιλήσω.

A: Δεν με εμπιστεύεσαι;

B: Είναι που σέβομαι τη μνήμη του. Αλλιώς...

A: Αλλιώς θα μου έλεγες ότι τον είχες πιάσει να ανοίγει τρύπα στον τοίχο, για να δει τον μέσα;

B: (Αντιδρώντας.) Εσύ, πάλι, πού το ξέρεις αυτό;

A: Αν θυμάσαι, η διαταγή έλεγε να τον ανακρίνω μέχρι τελικής πτώσεως. (Με μεγαλύτερη έμφαση.) Πριν τον κυανίσεις.

B: Μη μου το θυμίζεις.

A: Τέλος πάντων, περασμένα ξεχασμένα. Πάει αυτός.

B: Κι όπου να 'ναι θα τον συναντήσουμε.

A: Μην είσαι και τόσο σίγουρος.

B: (Με ένταση.) Με τις βλακείες που κάνεις, παίζεις το κεφάλι και των δυο μας. Δεν το καταλαβαίνεις;

A: Μα πώς; (*Ειρωνικά.*) Αφού ακολούθησα πιστά τη διαταγή...

B: Θα το κατάλαβε ήδη ο μέσα.

A: Αποκλείεται.

B: Όλα τα ξέρει, χαθήκαμε.

A: Έχω πάρει τα μέτρα μου.

B: Έτσι έλεγε κι ο 7288, αλλά του τα πήραμε εμείς τα μέτρα στο τέλος. (*Κάνει νόημα με τον αντίχειρα στον Α να κοιτάξει προς το σωρό.*)

A: (*Εμφατικά.*) Εγώ δεν είμαι 7288.

B: Αυτή η σιγουριά θα σε φάει εσένα...

4.

B: Θέλω μια χάρη.

A: Τι χάρη;

B: (Διστακτικά.) Να μου πεις για τη φωτογραφία.

A: Τι ακριβώς;

B: Την έχεις δει;

A: Φυσικά.

B: Πώς είναι;

A: Και γιατί δεν τη βλέπεις μόνος σου;

B: (Με απορία.) Πού;

(Ο Α κάνει κίνηση να βγάλει τη φωτογραφία από την τσέπη του.)

B: (Αγχωμένος.) Μη, μη!

A: (Σταματάει.) Τι έπαθες;

B: (Τρομαγμένος.) Απαγορεύεται.

A: Δεν θα σε δει.

B: Δεν το ρισκάρω.

A: Θα σε καλύπτω εγώ.

B: Αυτό ξέχνα το.

A: Όπως νομίζεις.

(Μικρή παύση.)

B: Εσύ γιατί την κοιτάξεις;

A: Από περιέργεια.

B: Δεν φοβήθηκαν;

A: Φυσικά και φοβήθηκα.

B: Και πώς το ξεπέρασες;

A: Έπεισα τον εαυτό μου.

B: Για ποιο πράγμα;

A: Ότι δεν θα έβλαπτα κανέναν άμα την κοιτούσα.

B: Τι σημασία έχει; Αφού απαγορεύεται.

A: Απαγορεύεται μόνο ό,τι βλάπτει κάποιον άλλον.

B: Το έλεγαν οι κανόνες αυτό;

A: Όχι, η ίδια η ζωή το λέει.

B: Α, εσύ έχεις αποτρελαθεί...

(Μικρή παύση.)

A: Εσύ δεν έχεις ανάγκη να δεις λίγη ομορφιά εδώ μέσα;

B: Κι άμα δεν είναι όμορφη;

A: Κάθε γυναίκα είναι όμορφη.

B: (Απαξιωτικά.) Αυτά τα λένε οι ποιητές.

A: Αυτά τα λένε όσοι αγαπάνε τις γυναίκες.

B: Εσύ τις αγαπάς όλες δηλαδή;

A: Προσπαθώ.

B: Όλες το ίδιο;

A: Ποτέ δεν αγαπάς κάθε άνθρωπο με τον ίδιο τρόπο.

B: Και πώς τον αγαπάς;

A: Αγαπάς τα καλά του.

B: Κι άμα δεν έχει;

A: Όλοι έχουν.

B: Και πού ξέρεις εσύ ποια είναι τα καλά του καθενός;

A: Τα εκμαιεύεις.

B: (Μπερδεμένος.) Τι είναι πάλι αυτό;

A: Τα βγάζεις από μέσα του, σαν να ξεγεννάς παιδί.

B: Πιάνει πάντα αυτό το κόλπο;

A: Δεν είναι κόλπο.

B: Και τι είναι;

A: Μέθοδος. Η αγάπη θέλει μέθοδο, όχι κόλπα.

B: Τέλος πάντων, δεν θα κολλήσουμε στις λέξεις. Πιάνει πάντα αυτή η μέθοδος;

A: Πάντα πιάνει, ναι. Αλλά θέλει υπομονή.

B: Πόση;

A: Περισσότερη απ' όσο φαντάζεσαι.

B: Κατάλαβα, να 'χαμε να λέγαμε.

(Μικρή παύση.)

A: Σου αρέσουν τα διαμάντια;

B: (Δυσανασχετεί.) Τι σχέση έχει αυτό πάλι;

A: Ξέρεις τι χρώμα έχουν;

B: (Ξεφυσάει.) Όχι, δεν ξέρω.

A: Άχρωμα είναι.

B: (Εξακολουθεί να δυσανασχετεί.) Μάλιστα...

A: Στην αρχή είναι άχρωμα. Αν, όμως, τους ρίξεις ακτινοβολία, παίρνουν χρώμα.

B: Και τι με νοιάζει εμένα;

A: (*Μονολογεί.*) Κάθε ψυχή είναι κι ένας πολύτιμος λίθος.

B: Πάει αυτός, παλάβωσε.

A: (*Συνεχίζει να μονολογεί.*) Ένα μικρό, άχρωμο διαμάντι.

B: Ό,τι πεις, ό,τι πεις.

A: (*Απευθύνεται στον B, κοιτώντας τον κατάματα.*) Κι αν το φωτίσεις, μπορεί να λάμψει όπως κανένα άλλο.

B: (*Με απορία.*) Και;

A: (*Αντιδρά με ένταση.*) Μα τι «και»; Λάμπει, καταλαβαίνεις;

B: (*Κυνικά.*) Αυτό λάμπει, εσύ τι δουλειά έχεις;

A: Και μόνο που βλέπεις τη λάμψη, γειμίζεις.

B: Κι εσένα σου φτάνει αυτό;

A: Δεν υπάρχει τίποτα μεγαλύτερο απ' αυτό.

B: (*Ειρωνικά.*) Και γιατί δεν λάμπουν από μόνα τους όλα αυτά τα... διαμάντια;

A: Γιατί νιώθουν ότι κανείς δεν θα τους εκτιμούσε για τα καλά τους.

B: Κουραφέξαλα.

A: Ξέρεις, μπορεί κι εσύ να είσαι ένα από αυτά τα διαμάντια.

B: (*Κοιτάει γύρω γύρω, παραξενεμένος, και μετά δείχνει τον εαυτό του.*) Εγώ;

A: Γιατί, σου φαίνεται παράξενο;

B: (Αμήχανα.) Όχι, όχι... Το ξέρω. Μου το έχει πει κι η μάνα μου ότι είμαι διαμάντι.

A: Τότε έτσι θα είναι...

B: (Εμφατικά.) Η μάνα μου δεν λέει ποτέ ψέματα.

A: Αυτό ακριβώς είπα κι εγώ.

(Μικρή παύση.)

B: (Νευρικά.) Θα πεις επιτέλους;

A: Τι ακριβώς;

B: Για τη φωτογραφία! Τι λέμε τόση ώρα;

A: (Στρέφει το βλέμμα ψηλά, προς τα δεξιά.) Έχει μαλλιά ξανθά. Σαν στάχια...

B: (Με γουρλωμένα μάτια.) Ίσια;

A: Ολίσια, αγγίζουν τη μέση της...

B: (Πολύ έντονα.) Και τα μάτια;

A: Καταπράσινα...

B: (Ακόμα πιο έντονα.) Σκούρα;

A: Σαν να έχεις βάλει δυο διαμάντια στις κόγχες των ματιών...

B: (Κομπιάζει λίγο.) Και... χαμογελάει;

A: Με τα μάτια...

B: Με τα μάτια;

A: Είναι γελαστά και γάργαρα, σαν το νερό...

B: Δηλαδή;

A: Καθρεφτίζεσαι πάνω τους. Βλέπεις το είδωλό σου μέσα τους...

B: (Συγκινημένος.) Σταμάτα...

A: Τι έγινε;

(Ο Β ξεσπάει σε λυγμούς.)

A: Τι έπαθες;

B: (Ξεφυχισμένα.) Τίποτα.

A: (Τρυφερά.) Πες μου, σε παρακαλώ.

B: (Μετά από ένα διάστημα σιωπής.) Είναι ίδια η κόρη μου.

(Ο Β κλαίει. Ο Α στέκεται από πάνω του κάπως αμήχανα, προσπαθώντας να τον παρηγορήσει.)

A: Έχεις καιρό να τη δεις;

B: (Συνέρχεται κάπως.) Από τότε που υπογράψαμε.

A: Δεν έχεις φωτογραφία της;

B: Την παρέδωσα στον μέσα απ' την αρχή.

A: Σου λείπει;

B: (Αντιδρώντας.) Δεν θα έχεις παιδί, γι' αυτό ρωτάς.

A: Όχι, δεν έχω.

B: Τότε δεν μπορείς να με νιώσεις.

A: Μπορώ όμως να καταλάβω.

B: Δεν είναι το ίδιο.

A: Σε πονάει;

(Ο Β ξεσπάει ξανά σε λυγμούς.)

A: Ηρέμησε, θα τελειώσουν όλα καλά και θα την ξαναδείς.

B: Δεν ήμουν άξιος πατέρας.

A: Κανείς δεν είναι.

B: Αυτά τα ακούω βερεσέ.

A: Το εννοώ.

B: Κανένας πατέρας δεν θα υπέγραφε να μην μπορεί να δει το παιδί του.

A: Ξέρω πολλούς που το κάνουν και χωρίς υπογραφές.

B: Αυτοί είναι τομάρια.

A: Όλοι τομάρια είμαστε. Απλώς παλεύουμε να είμαστε όσο γίνεται λιγότερο.

(*O B είναι σε κατάσταση περισυλλογής.*)

A: *Θες να τη δεις ή όχι;*

B: *Όχι, όχι, δεν πρέπει.*

A: *Αφού το θες.*

B: (*Πνιχτά.*) *Απαγορεύεται.*

A: *Και τι μ' αυτό;*

B: (*Με ένταση.*) *Εγώ κρατάω πάντα το λόγο μου, ό –*

A: (*Τον διακόπτει.*) *... όπως σου έμαθε η μάνα σου.*

(Ο Α κάθεεται με την πλάτη κολλημένη στην πόρτα. Ο Β, με το ένα χέρι στη μύτη, πάει πάνω κάτω, δυσανασχετώντας για τη μυρωδιά, κάνοντας χειρονομίες και λέγοντας ακατανόητα μισόλογα.)

Α: Πάντως, αν δεις τη φωτογραφία, θα την ξεχάσεις μια και καλή τη μυρωδιά.

Β: (Αντιδρώντας.) Μη με μπλέκεις εμένα, το καλό που σου θέλω.

Α: Όπως νομίζεις.

Β: (Με ένταση.) Άντε μπράβο!

(Μικρή παύση. Ο Β συνεχίζει να πηγαίνει πάνω κάτω όπως πριν. Κάποια στιγμή, όμως, αλλάζει ύφος και αρχίζει να κοιτάει συνωμοτικά γύρω γύρω.)

Β: (Χαμηλόφωνα και συνωμοτικά.) Να σου πω...

Α: Πες μου.

Β: (Διστακτικά.) Έτσι όπως είσαι εκεί...

Α: Ναι;

Β: Δεν μου τη δείχνεις λίγο στα κρυφά;

A: Δεν γίνεται.

B: Γιατί;

A: Δεν θα φαίνεται από τόσο μακριά.

B: Μια χαρά θα φαίνεται!

A: Είναι πολύ μικρή.

B: Ας είναι, εγώ βλέπω!

A: Και γιατί δεν έρχεσαι εδώ;

B: (Χαμηλόφωνα, αλλά με ένταση.) Γιατί θα με δει, έξυπνε!

A: Οπότε καλύτερα να δει μόνο εμένα, έτσι;

B: (Χάνει τα λόγια του.) Εεε...

A: (Εμφατικά.) Να την πληρώσω εγώ.

B: (Αμήχανα.) Όχι, δεν... Δεν...

A: (Τον διακόπτει ξανά.) Ωραία, λοιπόν. Τότε να μην σε ταλαιπωρώ άλλο.

B: (Θορυβημένος.) Τι εννοείς;

(Μικρή παύση.)

A: Δεν υπάρχει φωτογραφία.

B: (Αντιδρώντας.) Αυτό δεν γίνεται!

A: Γιατί δεν γίνεται;

B: Αφού το ομολόγησε ο 2358 πριν πεθάνει.

A: Πριν τον σκοτώσεις, εννοείς.

B: (*Εντονα.*) Δεν τον σκότωσα εγώ, μόνος του αυτοκτόνησε.

A: Καθένας έχει τη δική του οπτική.

B: Γιατί, αμφιβάλλεις;

A: Ποιος του έδωσε το κυάνιο;

B: Το πήρε με τη θέλησή του.

A: (*Ειρωνικά.*) Στο τέλος θα μας πεις ότι σου το ζήτησε κιόλας.

B: Στη διαταγή υπάκουσε, δεν τον πίεσε κανένας.

A: Κι εσύ τι ρόλο έπαιξες σ' όλο αυτό;

B: Εγώ μόνο μετέφερα το μήνυμα και την αμπούλα.

A: Ούτε εκεί συμμετείχες δηλαδή.

B: Με ειρωνεύεσαι;

A: Οπότε δεν νιώθεις τύψεις.

B: Έχω λόγο;

A: Εσύ ξέρεις... (*Μικρή παύση.*)

B: (*Με αγωνία.*) Υπάρχει ή δεν υπάρχει φωτογραφία;

A: Όχι, δεν υπάρχει.

B: Δεν σε πιστεύω.

A: Είναι δικαίωμά σου, αν μη τι άλλο.

B: Μπλοφάρεις, έτσι;

A: Γιατί ρωτάς; Μπορείς να ελέγξεις και μόνος σου.

(Ο B είναι αμήχανος και διστάζει.)

A: Φοβάσαι μη σε δει;

B: Αναφορά θα σου δώσω;

A: Είναι ανθρώπινος ο φόβος. Μην ντρέπεσαι.

B: Αλλού τις συμβουλές σου.

A: Όπως θες.

B: Γιατί μου είπες ψέματα;

A: Πριν από λίγο έλεγες ότι μπλοφάρω.

B: Δεν είναι ώρα για παιχνίδια.

A: Δεν παίζω κανένα παιχνίδι.

B: Μπα, και τι κάνεις τόση ώρα;

A: Απλώς σέβομαι την απόφασή σου να μην εμπλέκεσαι.

B: (Αγανακτισμένος.) Ε, εσύ πια δεν έχεις ιερό κι όσιο.

A: Από πού προκύπτει αυτό;

B: Βρήκες το αδύνατο σημείο μου και με χτύπησες.

A: (Με απορία.) Εγώ το έκανα όλο αυτό;

B: Αυτά κάνει όποιος δεν έχει παιδιά.

A: Τι έκανα; Τι λες;

B: Είσαι εντελώς αναίσθητος.

A: (Ειρωνικά.) Μίλησε κι ο ευαίσθητος, που κυάνισε δέκα ανθρώπους.

B: (Με ένταση.) Είπαμε, δεν γινόταν αλλιώς.

A: Επίσης είπαμε ότι πάντα γίνεται κι αλλιώς.

B: Σκάσε.

A: Φοβάσαι και την αλήθεια πλέον;

B: Σκάσε, είπα.

A: Μήπως τα έχεις διαγράψει από τη μνήμη σου; Μήπως ήταν όλα ένα όνειρο;

B: (Κινείται απειλητικά προς τον Α.) Αν δεν σκάσεις τώρα, θα σε λιώσω.

A: (Ψύχραιμα.) Ξεχνάς τον τρίτο κανόνα...

(Ο Β σκύβει το κεφάλι και μένει αμίλητος, προσπαθώντας να ηρεμήσει.)

A: «Απαγορεύεται κάθε βιαιοπραγία.»

B: Έχε χάρη...

A: Βέβαια, αυτό δεν σημαίνει και τίποτα.

(O B προσπαθεί να ηρεμήσει.)

A: Έχεις πάντοτε την επιλογή.

(O B δεν είναι ακόμα σε θέση να αρθρώσει λέξη.)

A: Μπορείς να υπακούσεις ή να παραβείς. Εσύ αποφασίζεις.

B: (Εκνευρισμένος.) Μη λέμε τα ίδια.

A: Και παραδόξως δεν επιλέγεις το πιο εύκολο.

B: (Καχύποπτα.) Τι θες να πεις;

A: Μόνο οι αδύναμοι παραβαίνουν.

B: Κι οι δυνατοί, τι κάνουν;

A: Περιμένουν την κατάλληλη στιγμή.

B: Για ποιο πράμα;

A: Για να βάλουν τους δικούς τους κανόνες.

B: Σαν τον μέσα;

A: Ας πούμε πως ναι.

B: Πριν όμως υπάκουγε στους δικούς μας κανόνες.

A: Σους κανόνες των ανωτέρων μας, εννοείς.

B: Εμείς διαταγές εκτελούσαμε και πριν και τώρα.

A: Μόνο που άλλαξε ο εντολέας.

B: Τουλάχιστον έγινε πιο δίκαιος.

A: (Αρχίζει να μονολογεί.) Πιο απάνθρωπος έγινε.

B: Έκανε αυτό που του ζητήσαμε.

A: Αποκτηνώθηκε.

B: Δικαιοσύνη και ισότητα δεν θέλαμε;

A: Ήταν θύμα κι έγινε δήμιος.

B: Μας τα έφερε και τα δύο.

A: (Συνεχίζει να μονολογεί.) Αυτή είναι η νομοτέλεια της ζωής.
Δήμιοι γίνονται τα πρώην θύματα.

B: Εμείς ήμασταν πάντα τα θύματα.

A: Και γίναμε δήμιοι.

B: Εμείς την ευαισθησία μας δεν τη χάσαμε.

A: Είσαι σίγουρος;

B: Για μένα, τουλάχιστον, ναι. Για σένα, δεν ξέρω.

A: Γιά να δούμε.

B: Τι εννοείς;

(Ο Α κοιτάζει τον Β, κάνει μια απότομη κίνηση, βγάζει μια

φωτογραφία από την τσέπη και τη βάζει πάνω στην πόρτα, καλύπτοντας το «μάτι» της πόρτας. Ο Β σαστίζει και χάνει τη μιλιά του.)

Α: Δεν γίνεται ένας πατέρας να μην βλέπει την κόρη του.

6.

B: (Σαστισμένος ακόμα.) Πώς βρέθηκε εδώ;

A: Όταν ανέλαβα να μαζέψω τα προσωπικά μας αντικείμενα...

B: (Με αγωνία.) Ναι...

A: Αυτήν την κράτησα.

B: Κι αν το καταλάβαινε ο μέσα;

A: Πήρα το ρίσκο μου.

B: Δηλαδή παράκουσες.

A: Πες το κι έτσι.

B: Και πού ήξερες ότι είναι η κόρη μου;

A: Κάποιοι λυγίζουν στην ανάκριση.

B: Ο 2358;

A: Ναι.

B: (Συγκινημένος.) Να 'ναι καλά εκεί πάνω...

A: Ήταν οι τελευταίες του λέξεις.

B: Είχε μεγάλη καρδιά ο μακαρίτης.

A: Εσύ πριν τον κατηγορούσες.

B: Έκανε κάποια λάθη. Αλλά και ποιος δεν κάνει;

A: Έτσι είναι, έχεις δίκιο.

(Σιωπή.)

B: Σε ευχαριστώ.

A: Δεν υπάρχει λόγος να με ευχαριστείς.

B: Σε ευχαριστώ που την κράτησες.

A: Δεν το έκανα για σένα.

B: Για ποιον το έκανες;

A: Για μένα.

B: (Απορεί ενοχλημένος.) Για σένα; Από πού κι ως πού;

A: Σου είπα, είχα ανάγκη να δω λίγη ομορφιά.

(Ο B και ο A είναι κολλημένοι με την πλάτη στην πόρτα, ώστε να μην φαίνονται από το «μάτι». Ο A κρατάει τη φωτογραφία χαμηλά στα χέρια του και ο B την κοιτάει από δίπλα. Μιλάει συγκινημένος.)

B: Λάμπει.

A: Θα μπορούσε να είναι πίνακας, ξέρεις.

B: Ναι, είναι σαν ζωγραφιά.

A: Σαν όνειρο είναι.

(Ο Β σφίγγει συγκινημένος τη φωτογραφία.)

A: Να βγούμε με το καλό αποδώ μέσα και θα συναντη –

B: (Τον διακόπτει.) Όχι, όχι.

A: Τι όχι;

B: Δεν γίνεται...

A: Γιατί;

B: Πώς να την αντικρίσω μετά απ' όλο αυτό;

A: Θα το βρεις το κουράγιο.

B: Πώς μπόρεσα να το κάνω αυτό στο ίδιο μου το παιδί; Να υπογράψω να μην το ξαναδώ;

A: Όλοι κάνουμε λάθη. Εσύ το είπες πριν.

B: Ακόμα και με τα παιδιά μας;

A: Ακόμα κι εκεί. Αρκεί να τα διορθώνουμε.

B: Αν καταφέρω να βγω έξω αποδώ, ορκίζομαι, στη μάνα που με γέννησε, να γίνω ο πιο σωστός πατέρας του κόσμου.

A: Θα τα καταφέρεις.

B: Ένας από τους δυο μας θα τα καταφέρει.

A: Ναι, ένας...

B: Όχι και οι δύο.

A: Θα μπορούσα να σου παραχωρήσω τη θέση μου...

B: Θα έκανες ποτέ κάτι τέτοιο;

A: Αν δεν το απαγόρευαν οι κανόνες...

B: Α, αυτό σε εμποδίζει;

A: Ναι, μόνο αυτό.

B: (Ειρωνικά.) Εκεί δεν σε παίρνει να παρακούσεις;

A: Αν το κάνω, θα τιμωρηθείς κι εσύ.

B: (Εντρομος.) Μη μου το θυμίζεις...

A: (Εμφατικά.) Δηλαδή θα πεθά –

B: (Τον διακόπτει αγχωμένος.) Εντάξει, λέμε, εντάξει!

(Παύση. Ο Β είναι σε περισυλλογή.)

B: Γιατί θα το έκανες; Στο κάτω κάτω, δεν είσαι κι αδερφός μου.

A: Νομίζεις ότι ο αδερφός σου θα πέθαινε για να σωθείς;

B: Εσύ τι λες; Αίμα μου είναι.

A: Το αίμα είναι μια τυχαιότητα.

B: Να χαρείς, όχι θεωρίες τέτοια ώρα.

A: Δεν είναι θεωρίες. Είναι η πραγματικότητα.

B: Και ποια είναι η πραγματικότητα, κύριε παντογνώστη;

A: Ότι τυχαία γίνεται κάποιος αίμα σου. Τίποτα δεν είναι προκαθορισμένο.

B: Όλα τυχαία είναι δηλαδή;

A: Ναι, όλα...

B: Δεν μου απαντάς.

A: Σε τι;

B: Γιατί θα μου έδινες τη θέση σου;

A: Επειδή έχεις κόρη.

B: Κι είναι λόγος αυτός;

A: Φυσικά. Εγώ δεν έχω.

B: Έτυχε.

A: Όχι, αυτό δεν έτυχε.

B: Γιά κάτσε! Μια μου λες ότι είναι όλα τυχαία, την άλλη μού λες ότι δεν είναι. Αποφάσισε επιτέλους!

A: Το παιδί είναι θέμα απόφασης.

B: Ε, καλά τώρα, δεν μπορείς να κάνεις παιδί και με τον οποιονδήποτε.

A: Πάντα έχεις επιλογές.

B: Εγώ, πάντως, ξέρω πολύ κόσμο που δεν έχει επιλογές.

A: Και γιατί δεν έχει;

B: Επειδή δεν γνωρίζει ποτέ τον κατάλληλο.

A: Επειδή δεν είναι οι ίδιοι κατάλληλοι, θες να πεις.

B: Μια χαρά κατάλληλοι είναι. Οι άλλοι φταίνε.

A: Πάντα οι άλλοι, ποτέ οι ίδιοι, έτσι;

B: Όταν αποφασίζεις να κάνεις παιδί, είναι μια στιγμή που –

A: (Τον διακόπτει.) Δεν είναι στιγμή.

B: Και τι είναι;

A: Φαντάζομαι πως είναι απόφαση.

B: Κι άμα δεν θέλει ο άλλος, μόνος σου θα το κάνεις εσύ το παιδί;

A: Σημασία δεν έχει τι θέλει ο άλλος από τη ζωή του, αλλά τι ζητάς εσύ από τη δική σου.

B: (Κομπιάζει.) Ναι, ναι, έχεις δίκιο.

A: (Στοργικά.) Όλα θα πάνε καλά.

B: Δεν το βλέπω.

A: Έχω στο μυαλό μου κάτι που θα μας σώσει και τους δύο.

B: Είσαι η προτελευταία μου ελπίδα.

A: (Με απορία.) Γιατί, ποια είναι η τελευταία;

B: (Δείχνει ψηλά με το κεφάλι.) Αυτός.

7.

(Ο Α κάθεται με πλάτη στην πόρτα. Ο Β πάει πάνω–κάτω, ανήσυχος.)

Β: Δεν αντέχω άλλο εδώ μέσα.

Α: Είναι που δεν έχεις συνηθίσει.

Β: (Αντιδρά με ένταση.) Τι να συνηθίσω; Την μπόχα;

Α: Όλα μια συνήθεια είναι. Η μπόχα, η μοναξιά...

Β: Να μου λείπουν τέτοιες συνήθειες.

Α: (Με απλανές βλέμμα.) Όλη μου τη ζωή την πέρασα έτσι.

Β: Πώς έτσι;

Α: Σε ένα δωμάτιο με μονωμένους τοίχους. Σαν αυτό εδώ.

Β: (Εκπληκτος.) Όλη σου τη ζωή ήσουν κλεισμένος σ' ένα δωμάτιο;

Α: Όλη, ναι.

Β: Δεν σε άφηνε η μάνα σου να βγεις;

Α: Φυσικά και με άφηνε. Αλλά εγώ προτιμούσα να μένω μέσα.

Β: Γιατί;

A: Γιατί το ήθελα περισσότερο. Όλα είναι θέμα προτεραιοτήτων.

B: Και ποια ήταν η δική σου προτεραιότητα, για να έχουμε το καλό ρώτημα;

A: Το βραδινό φιλί της μητέρας μου.

B: (Εκπληκτος.) Ε;

A: Αν έβγαινα, θα το έχανα.

B: (Σαστισμένος.) Σε φιλούσε η μάνα σου;

A: Κάθε βράδυ.

B: Άλλο πάλι και τούτο.

A: (Δεν ακούει καν τι του λέει ο B.) Την περίμενα από το ένα βράδυ μέχρι το άλλο. Κι ήμουν πάντα εκεί. Δεν έλειφα ποτέ.

(Ο B, αμήχανος, δεν μπορεί καν να αρθρώσει λέξη.)

A: Ένα βράδυ, όμως...

B: Ναι;

A: Δεν με φίλησε. Δεν μπήκε καν στο δωμάτιό μου.

B: (Αμήχανα.) Ε, καλά, ένα βράδυ δεν λέει και τίποτα.

A: Κι έτσι έφυγα.

B: (Εκπληκτος.) Παράτησες τη μάνα σου επειδή δεν σε φίλησε ένα βράδυ;

A: Ναι.

B: A, έτσι εξηγούνται όλα.

A: Δεν ήταν εκεί όταν τη χρειαζόμουν.

B: Ναι, αλλά –

A: (Τον διακόπτει με ένταση.) Ξέρεις τι είναι να μην είναι η μάνα σου εκεί όταν τη χρειάζεσαι;

B: (Πάει και κάθεται κοντά του στην πόρτα. Προσπαθεί να τον ηρεμήσει.) Μην κάνεις έτσι. Ό,τι έγινε, έγινε. Μάνα είναι, θα τα βρείτε.

(Σε αμηχανία ο B. Ο A σηκώνεται απότομα και περπατάει. Μικρή παύση.)

B: (Βάζει το αψί στην πόρτα.) Έρχεται, τον ακούω.

(Ο B μένει κολλημένος στην πόρτα. Ο A συνεχίζει να περπατάει αμήχανα στη σκηνή, σαν να μην ακούει.)

B: (Ξεφυγισμένα μετά από λίγο.) Αυτό ήταν.

A: Τι έγινε;

(Ο B τραβάει ένα φάκελο από το πάτωμα και τον δείχνει στον A. Παγώνουν και οι δύο.)

A: Ψυχραιμία.

B: (Πνιχτά.) Τελειώσαμε.

A: Αυτό θα το δούμε.

B: (Ειρωνικά.) Ήταν που θα τα κατάφερνες.

A: Δεν είπα ποτέ κάτι τέτοιο.

B: Εσύ έλεγες ότι τάχα έχεις μια ιδέα που θα μας σώσει και τους δύο.

A: Η προσπάθεια μετράει.

B: (Με ένταση.) Να τη βράσω την προσπάθειά σου.

A: (Εξακολουθητικά ψύχραιμα.) Είχες κάτι καλύτερο να προτείνεις και δεν το είπες;

B: Εγώ δεν παριστάνω τον ξερόλα.

A: Άκου...

B: Όχι «άκου» κι «άκου». Δεν ακούω τίποτα.

A: Δεν θα μας βοηθήσει η διχόνοια. Είμαστε τόσο καιρό μαζί. Είμαστε σαν αδέρφια.

B: Μήπως έχουμε και την ίδια μάνα να μας φιλάει;

A: Δεν πιστεύεις στην αδελφосύνη;

B: Μη μου αλλάζεις κουβέντα εμένα.

A: Τέτοιες κρίσιμες ώρες είναι που γινόμαστε όλοι αδέρφια.

B: Δεν με τουμπάρεις με κάτι τέτοια.

A: Είναι η τελευταία μας ευκαιρία.

B: Βαρέθηκα να σε ακούω, άσε με ήσυχο.

A: Τώρα πρέπει να κάνουμε αυτά που αμελήσαμε πιο πριν.

B: Πότε πιο πριν;

A: Όταν είχαμε όλο το χρόνο μπροστά μας.

B: Πριν είχαμε άλλες προτεραιότητες.

A: Πριν μας ένοιαζε μόνο το πώς θα επιβιώσουμε.

B: Τι άλλο έπρεπε να μας νοιάζει δηλαδή;

A: Δεν νοιαζόμασταν ο ένας για τον άλλον.

B: Δεν προλαβαίναμε.

A: Φτηνές δικαιολογίες.

B: Όλα εύκολα τα βρίσκεις.

A: Το αντίθετο.

B: Τότε, γιατί ζητάς τα ρέστα;

A: Δεν ζητάω τα ρέστα.

B: Και τι θες;

A: Να μείνουμε ψύχραιμοι.

B: (Με πολύ μεγάλη ένταση.) Μας έστειλε το φάκελο, καταλαβαίνεις;

(Ο Β πάει πιο πέρα προσπαθώντας να ηρεμήσει. Αρχίζει να περιεργάζεται το φάκελο με αργές, φοβισμένες κινήσεις.)

A: Τι αριθμό έχει;

B: (Κοιτάζει φοβισμένα το φάκελο.) Δεν έχει αριθμό πάνω.

A: Δεν έχει;

B: (Τρέμοντας.) Όχι.

A: Παίζει με τα νεύρα μας.

B: (Εμφατικά.) Δεν παίζει. Το απαγορεύουν οι κανόνες.

A: Να που έχουν και κάτι καλό αυτοί οι κανόνες...

(Μικρή παύση.)

A: Πρέπει να σκεφτούμε με καθαρό μυαλό.

B: Τι σχέδιο έχεις;

A: Η αλήθεια είναι ότι δεν έχω.

B: Πριν έλεγες ότι έχεις.

A: Είχα.

B: Και πού πήγε;

A: Ακυρώθηκε με το φάκελο.

B: (Αντιδρώντας.) Εμ, είναι αλεπού ο μέσα, τα δικά σου τα σχέδια θα περίμενε;

(Μικρή παύση με αμηχανία.)

A: Μάλλον θα χρειαστεί να εξαντλήσεις και την τελευταία σου ελπίδα.

8.

A: Θα τον ανοίξεις εσύ το φάκελο;

B: (Κομπιάζει.) Το φάκελο;

(Αμυχανία. Ο B κοιτάζει έντονα το φάκελο.)

A: (Απλώνει το χέρι.) Δώσ' τον μου.

B: (Αντιδρώντας.) Μπορώ και μόνος μου.

A: Αφού φοβάσαι.

B: Δεν φοβάμαι.

A: Μπα, πώς κι έτσι;

B: Μου πέρασε.

(Ο B σφίγγει το φάκελο στα χέρια του. Μικρή παύση. Ο Α πάει πάνω-κάτω, ενώ ο B μένει σταθερός στη θέση του.)

A: Λοιπόν, θα τον ανοίξεις καμιά φορά;

B: Ναι, ναι, τώρα... (Διστάζει.) Λοιπόν, ανοίγω εγώ, έτσι;

(Ο Α ξεφυσάει.)

B: (Πάει να ανοίξει το φάκελο, αλλά διστάζει και σταματάει.)
Εσύ δεν φοβάσαι;

A: Σημασία έχει να μη φοβάται ο αγγελιοφόρος.

B: Εγώ είμαι αυτός;

A: Βλέπεις κανέναν άλλον εδώ μέσα;

B: Κι εσύ, δηλαδή, γιατί δεν φοβάσαι;

A: Έχω ήδη φοβηθεί πάρα πολύ μέχρι τώρα.

B: Και τι μ' αυτό;

A: Άμα φοβηθείς πάνω από ένα όριο, όλα σου φαίνονται μηδαμινά.

(Ο B δεν απαντά, μόνο σφίγγει το φάκελο.)

A: Σκοπεύεις να τον ανοίξεις σήμερα;

B: (Φοβισμένα.) Ναι, ναι, τώρα...

(Τρεμάμενος, με αδέξιες κινήσεις, βγάζει ένα διπλωμένο χαρτί από το φάκελο.)

A: Λοιπόν;

B: Έχει ένα χαρτί μέσα.

A: Προφανώς.

B: Που γράφει ποιος θα...

A: Πες το.

B: (Κομπιάζει.) Ποιος από τους δυο μας θα...

A: Πες τη λέξη, μη φοβάσαι.

B: (Με ένταση.) Δεν φοβάμαι, σου είπα.

A: Ποιος από τους δυο μας...

B: Αυτό, ναι.

A: ... θα πεθάνει.

(Ο Β σφίγγει το χαρτί ακόμα περισσότερο, τρέμοντας.)

A: (Απλώνει το χέρι.) Δώσε μου να δω.

B: Όχι, όχι.

A: Αφού δεν τολμάς να το ανοίξεις.

(Ο Β κάθιδρος.)

A: Είναι ανθρώπινο να φοβάσαι.

B: (Επιθετικά.) Δεν φοβάμαι, σου λέω.

A: Δεν φοβάσαι μήπως έχει το δικό σου όνομα πάνω;

B: (Με ένταση, σφίγγοντας ακόμη το χαρτί.) Γιατί να έχει το δικό μου; Εγώ δεν παράκουσα σε τίποτα. Όλα τα έκανα όπως μας τα ζήτησε. Κανείς σας δεν του ήταν τόσο πιστός όσο εγώ.

A: Αυτό να λέγεται.

B: Με ειρωνεύεσαι;

A: Καθόλου. Δεν μπορώ να ειρωνευτώ κάποιον που λέει την αλήθεια.

B: (Φωνάζει.) Ποτέ δεν έκανα κάτι λάθος.

A: Όχι, ποτέ.

B: (Με αμείωτη ένταση.) Όλα τα έκανα πάντα όπως έπρεπε.

A: Πάντα.

B: Δεν έφερα ποτέ αντίρρηση.

A: Ούτε στιγμή.

B: Δεν δημιούργησα ποτέ πρόβλημα.

A: Ποτέ.

B: (Συνεχίζει να φωνάζει.) Πάντα υπάκουγα.

A: (Ειρωνικά.) Συγχαρητήρια.

B: (Πολύ δυνατά.) Κι αν θες να ξέρεις, εσύ που τον αμφισβητείς, είναι ο πιο δίκαιος. Όλες οι αποφάσεις του είναι σωστές. Δεν έχει αδικήσει ποτέ κανέναν.

A: Μάλιστα.

B: (Πιο δυνατά ακόμα.) Αν ήσουν εσύ στη θέση του, θα είχες κάνει πολύ χειρότερα.

A: Δεν υπάρχει λόγος να φωνάζεις. Δεν θα σε ακούσει κανείς. Είναι μονωμένοι οι τοίχοι.

B: (Σαν να μην τον άκουσε, συνεχίζει να φωνάζει.) Ξέρει να ξεχωρίζει και να ανταμείβει τους σωστούς.

A: Που είναι ποιοι;

B: Αυτοί που πειθαρχούν.

A: Η φωτογραφία είναι ένδειξη πειθαρχίας;

B: (Αλλάζει ύφος.) Ποια φωτογραφία;

A: Αυτή που έβαλες στην τσέπη πριν, στα κρυφά.

(Ο Β σε αμηχανία.)

A: Οι φωτογραφίες δεν επιτρέπονται εδώ μέσα.

B: (Κομπιάζει.) Εσύ μου την έδωσες, εγώ δεν –

A: Εσύ δεν την αρνήθηκες.

B: Μην προσπαθείς να με μπλέξεις εμένα.

A: Λέω φέματα;

B: Δεν πρέπει να υπάρχουν φωτογραφίες εδώ μέσα. Ήταν σαφής η εντολή.

A: Και τότε, γιατί την κρατάς;

B: Την κράτησα για να –

A: Για να, τι;

B: Για να σε καλύψω.

A: Δηλαδή για το καλό μου το έκανες.

B: Ναι, κι αν θες να μάθεις, καθόλου δεν με νοιάζουν οι φωτογραφίες.

A: Όστε έτσι, ε;

B: Δεν μου λένε τίποτα απολύτως.

A: Οι φωτογραφίες είναι η πιο αδιάφυστη μνήμη. Η πιο ζωντανή.

B: Θυμάμαι και χωρίς φωτογραφίες.

A: Τι ακριβώς θυμάσαι; Τι άχρηστος πατέρας ήσουν;

(Ο Β πετάει κάτω το χαρτί, βγάζει από την τσέπη του τη φωτογραφία κι αρχίζει να την κάνει κομμάτια, σαν μανιακός.)

A: (Ψύχραιμα.) Έτσι κάνουν με τις κόρες τους οι πατεράδες;

9.

A: Τώρα μου χρωστάς εσύ κάποιες εξηγήσεις.

B: Δεν χρωστάω τίποτα σε κανέναν.

A: Ούτε στην κόρη σου θα χρωστάς;

B: Η κόρη μου δεν σε αφορά. Είναι δική μου δουλειά.

A: Έχεις δίκιο.

B: Άντε, γιατί πολύ αέρα έχεις πάρει.

A: Καταλαβαίνω, είναι ευαίσθητο θέμα.

B: Επειδή δηλαδή εσύ δεν ξέρεις τι είναι να έχεις παιδιά, θα την πληρώσω εγώ;

A: Ήταν λάθος μου.

B: Και τι κατάλαβες τώρα, δηλαδή;

A: Δεν έπρεπε να σε πιέσω, συγγνώμη.

B: Τι να τις κάνω τις συγγνώμες; Το κακό έγινε.

A: Πόσο χρονών είπες ότι είναι;

B: Και τι σε νοιάζει εσένα;

A: Απλώς ρωτάω.

B: Δεκαπέντε. Ικανοποιήθηκες τώρα;

A: Δεκαπέντε, μάλιστα.

B: Δεν μου αρέσει καθόλου το ύφος σου.

(Μικρή παύση.)

A: Ξέρεις τι λένε για τους ετοιμοθάνατους;

B: Όχι, και δεν με νοιάζει.

A: Λένε ότι κανένας ετοιμοθάνατος δεν λέει ψέματα.

B: Σου είπα, δεν με νοιάζει.

A: Κανένας τους δεν έχει χρόνο να βγάλει πράγματα απ' το μυαλό του.

B: Χαίρω πολύ.

A: Συμφωνείς, δηλαδή.

B: Εσύ τι λες, να διαφωνώ;

A: Στα λόγια μου έρχεσαι.

B: Υπονοείς κάτι;

A: Στην ανάκριση, ο 2358 ομολόγησε διάφορα.

B: Δεν με ενδιαφέρει.

A: Είσαι σίγουρος ότι δεν σε ενδιαφέρει;

B: (Φωνάζει.) Όσα λέγονται στις ανακρίσεις είναι απόρρητα.

Είναι σαφής ο κανόνας.

A: Ναι, είναι σαφής.

B: Γι' αυτό, άλλαξε θέμα.

A: Φοβάσαι κάτι;

B: Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, είμαι πεντακάθαρος.

A: Τότε θα σου πω κι εγώ μια ιστορία.

B: Δεν έχουμε χρόνο για τις ιστορίες σου.

A: Όταν ανέκρινα τον 2358...

B: Δεν ακούς τι σου λέω;

A: ... άρχισε να λέει διάφορα.

B: Ε, βέβαια, είχε μεγάλη γλώσσα.

A: Δεν κατηγορήσε κανέναν.

B: Ποιος ξέρει τι συκοφαντίες θα είπε.

A: Δεν συκοφάντησε κανέναν.

B: Ακόμα κι εμένα μπορεί να έπιασε στο στόμα του ο βρομιάρης.

A: Δεν σε ανέφερε καθόλου.

B: Πάλι καλά. Ικανό τον είχα να πει κάνα φέμα.

A: Είπαμε, οι ετοιμοθάνατοι δεν λένε φέματα.

B: (*Με ένταση.*) Ναι, δεν λένε. Εντάξει τώρα;

A: (*Κοιτάζοντάς τον κατάματα.*) Ο 2358 μού είπε ότι στη φωτογραφία ήταν η δική του κόρη.

B: (*Εντρομος.*) Τι... τι εννοείς;

A: Ότι μου έλεγες φέματα. Δεν έχεις κόρη.

B: Μην ξαναπιάσεις την κόρη μου στο στόμα σου.

A: Δεν έχεις κόρη.

B: Έχεις μεγάλη φαντασία, του λόγου σου.

A: Όστε έχω φαντασία, ε;

B: Κάθεςαι κι ακούς τον κάθε λωποδύτη.

A: (*Τον διακόπτει.*) Γιατί είπες φέματα;

(*Ο Β χλομιάζει. Πάει παραπέρα.*)

A: Γιατί μας είπες ότι έχεις γυναίκα και κόρη;

B: Αυτό είναι δικό μου θέμα.

A: Επειδή όλοι οι υπόλοιποι δεν είχαμε;

B: Δεν αφορούν κανέναν σας τα προσωπικά μου.

A: Μπας και πείσεις κανέναν να σου δώσει τη σειρά του όταν έρθει η ώρα;

B: Δεν είναι αυτό.

A: Τα κατάφερες περίφημα, ομολογώ.

B: Δεν ξέρεις, γι' αυτό μιλάς.

A: Ο μοναδικός οικογενειάρχης εδώ μέσα. Να τον λυπηθούμε, έχει στόματα να θρέψει.

B: Θα σου εξηγήσω.

A: Στην ανάγκη, να του παραχωρήσουμε και τη σειρά μας.

B: (Δυνατά.) Σχάσε!

(Μικρή παύση.)

B: Δεν είχα ζωή εκεί έξω.

A: Δεν είσαι ο μόνος.

B: Εγώ, όμως, δεν το άντεχα.

A: Κανείς δεν αντέχει.

B: (Με ένταση.) Δεν είχα καθόλου ζωή, το καταλαβαίνεις;

A: Όποιος δεν έχει ζωή, τη δημιουργεί.

B: Προσπάθησα.

A: Προσπάθησες μόνο να φανταστείς μια ζωή που δεν είχες...

B: Έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα.

A: ... αλλά η ζωή δεν είναι φαντασία.

B: (Με ένταση.) Δεν ξέρεις αν προσπάθησα και πόσο.

(Μικρή παύση.)

B: Η μάνα μου αρρώστησε ξαφνικά.

A: Τι έπαθε;

B: Τρελάθηκε, δεν ξέρω. Μας άφησε ο πατέρας μου, κι αυτή τρελάθηκε.

A: Κι εσύ τι έκανες;

B: Την έκλεισα σε ίδρυμα.

A: (Ψύχραιμα.) Δεν έκανες κάτι κακό.

B: Και μετά γιατί μου έκοψαν όλοι την καλημέρα;

A: Γιατί νομίζουν ότι στη θέση σου δεν θα το έκαναν.

B: Αυτό είπαν όλοι. Ότι ποτέ δεν θα το έκαναν αυτό στη μάνα τους.

A: Δεν ξέρουν τι τους γίνεται.

B: Εγώ το καλό της ήθελα.

A: Το ξέρω.

B: Εσύ, όμως, δεν την έκλεισες σε ίδρυμα τη δικιά σου.

A: Όχι, εγώ έκανα κάτι πολύ χειρότερο. Εξαφανίστηκα.

B: Εξαφανίστηκες επειδή δεν σε φίλησε ένα βράδυ... Άλλος κι εσύ...

A: Δεν είμαι εγώ το θέμα μας τώρα.

B: Εσύ είσαι το θέμα μας.

A: Εγώ;

B: Δεν μπορώ να σε χάσω κι εσένα. Μόνο εσύ μου μένεις πια.

A: (*Κοιτάζοντας το φάκελο.*) Όχι για πολύ ακόμα.

10.

B: Αν βγεις...

A: Ναι...

B: Θα πας να τη δεις τη μάνα σου;

A: Όχι.

B: Δεν θες;

A: Θέλω. Πάρα πολύ το θέλω.

B: Και τότε;

A: Πρέπει να την προστατεύσω.

B: Από τι;

A: Από αυτό που θα δει. Άλλο γιο θυμάται κι άλλο έγινα.

B: Δεν έχει σημασία, για τη μάνα είσαι πάντα ο ίδιος.

A: Καλύτερα να μείνει με την ανάμνηση.

B: Δεν χρειάζεται να μάθει την αλήθεια. Θα της πεις ένα ψέμα και θα λήξει εκεί το θέμα.

A: Τα τέρατα δεν κρύβονται με ψέματα.

B: Θα την αγκαλιάσεις, θα τη φιλήσεις και θα τα ξεχάσετε όλα.

A: Δεν μπορώ πλέον να αγκαλιάσω και να φιλήσω κανέναν.
Ούτε καν τη μάνα μου.

(Ο Β είναι αμήχανος. Ο Α, βυθισμένος σε σκέψεις, κοιτάει στο πουθενά.)

A: Εσείς εδώ είστε η νέα μου οικογένεια.

B: Ποιοι εμείς; Δεν μείναμε και πολλοί.

A: Εσύ κι ο γάτος μας.

B: (Κομπιάζει.) Α, ναι...

A: Έχει ένα μήνα να φανεί ο μπαγάσας.

B: Χάθηκε τότε, με τη νηστεία.

A: Εδώ γύρω θα είναι, δεν μπορεί να εξαφανίστηκε.

B: Αφού έχουμε φάξει παντού.

A: Δεν θα του το συγχωρήσω ποτέ τού μέσα.

B: Ποιο πράμα;

A: Τη διαταγή για τη νηστεία.

B: Αφού δεν μας ξέκανε όλους, να λες πάλι καλά.

A: Δύο πέθαναν. Δεν είναι λίγοι.

B: Εμείς γλιτώσαμε, αυτό έχει σημασία.

A: Δώδεκα μέρες μόνο με μία κούπα νερό.

B: Κι άμα δεν φτάνει το νερό ούτε για σένα τον ίδιο, στο γάτο θα δώσεις;

A: (*Με ένταση.*) Φυσικά και θα δώσεις. Ο γάτος είναι κομμάτι της οικογένειας. Είναι αδελφός μας.

B: (*Φοβισμένος.*) Ναι, ναι, εγώ του έδωσα κι από το νερό μου.

A: Αλλά πώς να του φτάσει μόνο το νερό, του καημένου; Θα βγήκε να ψάξει αλλού για φαγητό.

B: Ναι... Δεν αντέχεται η πείνα.

A: Θα εμφανιστεί ξανά. Είμαι σίγουρος.

(*Σιωπή από τον B, που χαμηλώνει το βλέμμα και δεν κοιτάει πλέον τον A.*)

A: Θα δεις που θα πεταχτεί από κάπου. Όλο κοιτάω τριγύρω. Μόνο αυτόν περιμένω πια.

B: (*Κοιτάζοντας χαμηλά.*) Τζάμπα περιμένεις.

A: Δεν τα ξέρεις καλά τα ζώα. Διαισθάνονται τον κίνδυνο και κρύβονται.

B: Αν προλάβουν.

A: Πάντα προλαβαίνουν.

B: Κανείς δεν προλαβαίνει.

A: (*Με χαμόγελο αισιοδοξίας και χαμένο βλέμμα.*) Όλο και σε καμιά τρύπα θα χώθηκε.

B: Ξέρεις...

A: Εδώ είμαστε και θα δεις.

B: Ξέρεις... Εγώ...

A: (Αλλάζει ύφος.) Τι εσύ;

B: Δεν άντεχα μόνο με το νερό.

A: Δεν... Δεν το έκανες...

B: Θα πέθαινα.

A: Λες ψέματα.

B: Δεν γινόταν αλλιώς.

A: Δεν το έκανες.

B: Έσβηνα...

A: Δεν γίνεται να το έκανες.

B: Δεν το ήθελα.

(Μικρή παύση. Ακούγονται μόνο οι ανάσες τους, βαριές.)

A: (Ανήμπορος.) Πώς μπόρεσες;

B: Τον παγίδευσα στο σωρό με τα πτώματα...

A: Μη...

B: Τον λυπήθηκα. Ούρλιαξε, χτυπιόταν...

A: Σταμάτα...

B: Αλλά δεν είχα επιλογή...

A: (Πολύ δυνατά.) Σκάσε!

(Ακολουθεί σιωπή. Ο Α παραμένει σιωπηλός. Μόνο καρφώνει τον Β με παγωμένο βλέμμα. Ο Β κλαίει, γονατισμένος.)

B: Ήταν η κακιά στιγμή.

A: Δεν υπάρχουν κακές στιγμές.

B: Από το δικό μου μυαλό δεν πέρασε ποτέ κάτι κακό.

A: Έτσι νομίζεις.

B: Σε παρακαλώ, σε –

A: (Τον διακόπτει.) Λάθος άνθρωπο παρακαλάς.

B: (Παρακλητικά.) Θα με συγχωρέσεις ποτέ;

A: Δεν είναι αυτός ο ρόλος μου.

B: Δεν τις αντέχω τις τύψεις.

A: Εσύ πριν έλεγες ότι δεν έχεις.

B: Πρέπει να επανορθώσω.

A: Πολύ ευαίσθητος μάς έγινες ξαφνικά.

B: Θόλωσα, δεν το ήθελα.

A: Κι εκεί που σκότωνες ανθρώπους...

B: (*Με ένταση.*) Δεν έχω σκοτώσει κανέναν.

A: ... είπες να σκοτώσεις και κάνα ζώο, για ποικιλία.

(*Σιωπή. Μικρή παύση.*)

A: Δεν οδηγεί πουθενά αυτό το πράγμα.

B: Όχι, όχι, πουθενά.

A: Πρέπει να προχωρήσουμε παρακάτω.

B: Ναι, ναι, παρακάτω.

A: Πρέπει να ξεχάσουμε.

B: (*Σταυροκοπιέται.*) Μα τον Θεό, εγώ το ξέχασα ήδη.

11.

A: Πώς τα καταφέραμε έτσι, μου λες;

B: Εγώ σας τα 'λεγα ότι θα έχουμε κακά ξεμπερδέματα.

A: Δεν έπρεπε να αντιστρέψουμε το «μάτι» της πόρτας του.

B: Δεν υπήρχε άλλη επιλογή.

A: Δεν γίνεται να μην υπήρχε.

B: Είχαμε εντολή από τα κεντρικά.

A: Μπορούσαμε να την αγνοήσουμε.

B: Θα μας περνούσαν στρατοδικείο.

A: Δεν θα το μάθαινε κανείς.

B: Η εντολή ήταν από τα κεντρικά, καταλαβαίνεις;

A: (Με ένταση.) Στα κεντρικά δεν ξέρουν τι τους γίνεται.

B: Κοίτα να τα βάλεις και μ' αυτούς τώρα.

A: Θα τα βάλω με όποιον θέλω. Κι επιπλέον, δεν τους έχω δει ποτέ στη ζωή μου.

B: Κανείς μας δεν τους έχει δει.

A: Πώς γίνεται να υπακούμε σε ανθρώπους που δεν έχουμε δει;

B: Αν δεν σου άρεσε, να μην υπάκουγες.

A: Το απαγόρευε το καταστατικό.

B: Και γιατί δεν παράκουσες;

A: Τότε δεν γινόταν αλλιώς.

B: Πάντα γίνεται κι αλλιώς. Έτσι δεν έλεγες πριν;

(Μικρή παύση.)

A: (Με εξακολουθητική ένταση.) Και τέλος πάντων, γιατί είναι τόσο σημαντικός αυτός ο μέσα;

B: Αυτό είναι απόρρητο, πού θες να ξέρω;

A: Γιατί δεν τον είδαμε ποτέ;

B: Το απαγόρευαν οι κανόνες.

A: Κανένας κανόνας δεν ισχύει όταν πεθαίνουν άνθρωποι.

B: Τώρα θυμήθηκες να επαναστατήσεις εσύ;

A: Μερικά πράγματα τα καταλαβαίνουμε μόνο όταν πλησιάζει το τέλος.

B: (Με ένταση.) Να τα είχες σκεφτεί νωρίτερα, μπας και γλίτωνε κανένας.

(Σιωπή.)

A: Γιατί παίρναμε πάντα τις διαταγές σε φακέλους;

B: Έτσι έλεγε το καταστατικό που υπογράψαμε.

A: Και γιατί άνοιγες εσύ πρώτος κάθε φάκελο;

B: Αυτή ήταν η αρμοδιότητά μου.

A: Και γιατί κρατούσες μόνο εσύ τις αμπούλες με το κυάνιο;

B: Γιατί είμαι ο παλιότερος εδώ μέσα.

A: Και τι σημαίνει ότι είσαι ο παλιότερος εδώ μέσα;

B: Σημαίνει ότι έχω τον πιο δύσκολο ρόλο.

A: Πού τον είδες εσύ τον δύσκολο ρόλο;

B: Ξέρεις τι είναι να βλέπεις τον άλλο να πεθαίνει μπροστά σου;

A: Και να μην κάνεις τίποτα για να τον σταματήσεις.

B: Και γιατί δεν τους σταμάταγες εσύ πιο πριν;

A: (Με ένταση.) Γιατί πριν φοβόμουν.

B: Ή γιατί είχες λερωμένη τη φωλιά σου.

A: (Εκπληκτος.) Τι εννοείς;

B: Λέω ότι κάποια πράγματα δεν μου κολλάνε.

A: Δεν θα είσαι με τα καλά σου.

B: Μαθαίνεις μυστικά τάχα στις ανακρίσεις...

A: Σύνελθε.

B: Ξαφνικά βρίσκεις φωτογραφίες...

A: Υπονοείς κάτι;

B: (Με ένταση και κοιτώντας τον κατάματα.) Στο τέλος θα βγάλεις από την τσέπη και κάνα κλειδί για την πόρτα.

(Ο Α σασιίζει.)

B: (Εμφατικά.) Γιατί κάποιοι λυγίζουν και μετά την ανάκριση.

A: Μου το έδωσε ο 2358 να το φυλάω.

B: Αφού πρώτα το έκλεψε από μένα.

A: Θα είχε τους λόγους του.

B: Ποιος ξέρει τι κακοήθειες είπε.

A: Είπε μόνο το προφανές.

B: Που είναι ποιο;

A: Ότι πολύ έλυνες κι έδενες εδώ μέσα.

B: Με ζήλευε. Όλοι σας με ζηλεύατε.

A: Μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου.

B: Θέλατε όλοι να είστε στη θέση μου.

A: Κανείς δεν θέλει να είναι στη θέση του δολοφόνου.

B: (Με ένταση.) Δεν σκότωσα κανέναν. Μόνοι τους το έπαιρναν.

(Τρέμουν και οι δύο από τον εκνευρισμό.)

A: Έχουμε δηλητηριαστεί εντελώς.

B: Όπως πάμε, θα σκοτωθούμε μεταξύ μας.

A: (Κοιτάζοντας τον B κατάματα.) Ίσως να είναι καλύτερα έτσι.

A: Δεν νιώθεις βρόμικος;

B: Όχι, γιατί εγώ δεν –

A: (Τον διακόπτει.) Έχεις δίκιο. Εσύ δεν.

B: Γιατί; Εσύ νιώθεις βρόμικος;

A: (Αποκαμωμένος.) Τίποτα δεν νιώθω πια. Αυτό είναι το πρόβλημα.

B: Τυχере...

(Ο Α γυρνάει και τον κοιτάει με έκπληξη.)

B: (Πάει πάνω κάτω και μιλάει χωρίς να κοιτάει τον Α.) Ούτε τύψεις ούτε τίποτα. Μα τι λέω... Εδώ δεν σου μυρίζει τίποτα! Ο ορισμός της αναισθησίας... Αλλά βέβαια, έτσι είναι. Άμα δεν έχεις ευθύνες, είσαι άνετος. Μέχρι κι η μύτη κλείνει.

A: Τελείωσες;

B: Όχι, δεν τελείωσα. Γιατί; Δεν σου αρέσουν αυτά που ακούς; Όταν τα κάνεις, είναι καλά; Όχι, τώρα θα τα ακούσεις μια και καλή. Γιατί τόση ώρα μού τσαμπουνάς θεωρίες. Φωτογραφίες, μάνες, βραδινά φιλιά, αδελφοσύνη κι ό,τι άλλη αρλούμπα σου κατέβει στο κεφάλι. Αλλά τι λέω; Εδώ κοντεύουμε να πεθάνουμε κι εσύ σκέφτεσαι το γάτο. Άνθρωπος

να σου πετύχει. Ευαισθησία; Μηδέν. Ενδιαφέρον για το συνάνθρωπο; Μηδέν. Εσύ να είσαι καλά, κι οι άλλοι ας κόψουν το λαιμό τους.

A: (Ψύχραιμα και εμφατικά.) Τελειώσες;

B: (Εκνευρισμένος.) Θες να τελειώσω, ε; Ωραία, τώρα θα τελειώνουμε μια και καλή, γιατί δεν πάει άλλο.

(Ο Β κάνει κίνηση να ξεδιπλώσει το χαρτί που ήταν στο φάκελο. Ο Α απλώνει το χέρι και τον σταματάει.)

A: Μη...

(Ο Β στέκεται έκπληκτος. Ο Α τού κρατάει ακόμα το χέρι.)

A: Δεν μας ενδιαφέρει το χαρτί.

B: Τι εννοείς;

A: Δεν γίνεται να κρέμεται η ζωή μας από ένα χαρτί.

B: Νωρίς το θυμήθηκες.

A: Ποτέ δεν είναι αργά.

B: Αυτό το χαρτί είναι ο νόμος εδώ μέσα.

A: Οι νόμοι δεν κρύβονται σε χαρτιά.

B: Εδώ, πάντως, αυτό γίνεται.

A: Η ζωή έχει τους δικούς της νόμους. Μόνο αυτή έχει δικαίωμα να τιμωρεί.

B: Ποιος τα λέει αυτά;

A: Κάποιος που αγαπάει τη ζωή.

B: Ξέρεις κανέναν που να μην την αγαπάει;

A: Ξέρω πολλούς που αγαπούν μόνο τη δική τους.

B: Γιατί, εσύ αγαπάς τους άλλους περισσότερο από σένα;

A: Τουλάχιστον δεν παίζω μαζί τους όπως αυτός.

B: Αυτά να του τα πεις από κοντά, άμα τον συναντήσεις.

(Ο Β τραβάει το χέρι του και το απελευθερώνει, κοιτάζοντας ενοχλημένος τον Α. Πάει να ξεδιπλώσει το χαρτί, αλλά ο Α το αρπάζει ξαφνικά κι αρχίζει να το σκίζει σαν μανιακός. Ο Β τα χάνει και δεν αντιδρά. Ο Α αρχίζει να γελάει σαν τρελός.)

B: *(Εκπληκτος.)* Τρελάθηκες;

A: Εσύ δηλαδή πώς έσκιζες φωτογραφίες; Ίσοι δεν είμαστε;

B: *(Σε απόγνωση.)* Χαθήκαμε.

A: Τώρα είναι που σωθήκαμε.

B: *(Τα έχει χαμένα.)* Σου έστριψε εδώ μέσα... Αποτρελάθηκες...

A: Πλέον αποφασίζουμε μόνοι μας, χωρίς χαρτιά.

B: *(Ψελλίζει.)* Καταλαβαίνεις τι έκανες;

A: Αυτό που δεν θα έκανες ποτέ εσύ.

B: *(Εντρομος, μονολογεί.)* Τελειώσαμε...

A: (Μονολογεί οραματικά.) Τώρα ξεκινάμε. Τώρα είναι η ώρα μας.

(Σιωπή.)

B: (Αμήχανα.) Δεν μπορούμε να φύγουμε αποδώ μέσα.

A: Κι όμως, μπορούμε.

B: Μας παρακολουθούν από παντού, δεν μπορούμε να κάνουμε βήμα.

A: Έχε μου εμπιστοσύνη.

B: Θα μας καθарίσουν αν μας πιάσουν στα χέρια τους.

A: Θα εξαφανιστούμε.

B: Πού θα πάμε;

A: Κάπου που δεν θα μπορεί να μας αγγίξει κανείς.

B: Θα μας κυνηγάνε μια ζωή.

A: Άσ' τους να ψάχνουν. Δεν θα μας βρουν ποτέ.

B: (Καχύποπτα.) Πολύ σίγουρος είσαι.

A: Έχω σχέδιο, ξέρω τι σου λέω.

B: (Με αγωνία.) Δηλαδή θα σωθούμε;

A: (Με μεγάλη αυτοπεποίθηση.) Σίγουρα. Πιο σίγουρα δεν γίνεται.

B: (Αμήχανα ενθουσιασμένος.) Εεε... Πάμε, τότε, τι καθόμαστε;

A: Έχουμε μία εκκρεμότητα.

B: (Αλλάζει ύφος.) Τι εκκρεμότητα;

A: Δεν είμαστε μόνοι μας εδώ.

B: (Κομπιάζοντας.) Ε... και... και τι έγινε;

A: Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι.

B: (Έντονα.) Μια χαρά μπορούμε. Τι μας νοιάζει εμάς;

A: Αυτό δεν μπορούμε να το κάνουμε σε κανέναν.

B: Να βρει την άκρη μόνος του, όπως τη βρήκαμε κι εμείς.

A: Πρέπει να τον βοηθήσουμε.

B: (Εξακολουθητικά έντονα.) Σιγά μη βοηθήσουμε το δολοφόνο!

A: Έχει κι αυτός δικαίωμα στη ζωή.

B: (Αντιδρά.) Μετά από τόσα που έκανε;

A: Όσα έκανε αυτός, άλλα τόσα κάναμε κι εμείς.

B: (Πιο έντονα.) Αυτός τα έκανε όλα, εμείς δεν κάναμε τίποτα.

A: Το ίδιο ένοχοι είμαστε κι εμείς.

B: (Πιο έντονα.) Αυτός είναι περισσότερο.

A: Από πού προκύπτει αυτό;

B: (Με εξακολουθητική ένταση.) Εμείς δεν κάναμε τίποτα από μόνοι μας. Αυτός μας ανάγκασε.

- A: Συνένοχοί του είμαστε.
- B: Πρέπει να σαπίσει μόνος του εκεί μέσα. Για να μάθει!
- A: Τι θα μάθει άμα σαπίσει;
- B: (Αμήχανα.) Έλα τώρα, δεν θα σώσουμε εμείς τον κόσμο.
- A: Κανείς δεν αξίζει τέτοια τιμωρία.
- B: Του συγκεκριμένου, μόνο αυτό του αξίζει.
- A: Θα ήθελες να είσαι στη θέση του;
- B: (Αντιδρά με ένταση.) Δεν είμαι στη θέση του.
- A: Αν ήσουν όμως, πώς θα σου φαινόταν;
- B: (Παρακλητικά.) Άσ' τα αυτά τώρα, πάμε να φύγουμε...
- A: Δεν έχεις απορία να τον δεις;
- B: Όχι, δεν έχω απορία.
- A: Πρέπει να μάθουμε ποιος είναι.
- B: (Συνωμοτικά.) Θα το μάθουμε από αλλού.
- A: Τι εννοείς;
- B: (Κοιτάζοντας γύρω, σαν να θέλει να βεβαιωθεί ότι δεν τον ακούει κανένας.) Έχω άκρες... (Ακόμα πιο συνωμοτικά.) Στα κεντρικά...
- A: Εσύ πριν έλεγες ότι δεν ξέρεις κανέναν.

B: Δεν μπορούσα να σου πω. (*Μικρή παύση.*) Ούτε τώρα μπορώ.

A: Γιατί;

B: (*Συνωμοτικά.*) Έχω λόγο, έχω λόγο.

(*Μικρή παύση.*)

A: Όχι, θα το μάθουμε τώρα, δεν γίνεται να περιμένουμε.

B: Μην τα σκαλίζουμε αυτά, σε παρακαλώ, πάμε να φύγουμε.
Έχουμε ολόκληρη ζωή μπροστά μας. Πρέπει να τη ζήσουμε.

A: Πρώτα θα μάθουμε γιατί τη στερήσαμε από τους άλλους.

B: Δεν χρειάζεται να τα ξέρουμε όλα. Καλύτερα έτσι.

A: (*Κοιτάζει προς το σωρό με τα πτώματα.*) Θα τους βλέπουμε
μια ζωή μπροστά μας. Δεν γίνεται να ζούμε με φαντάσματα
γύρω μας.

B: Θα ξεχάσουμε. Όπως ξεχάσαμε και πριν.

A: Δεν γίνεται να ξεχνάμε συνέχεια.

B: (*Παρακλητικά.*) Πάμε, σε παρακαλώ... Ό,τι έγινε, έγινε...

A: (*Στρέφει το βλέμμα προς τον B.*) Ό,τι έγινε, εμείς το κάναμε.

(*Ο B κατεβάζει το κεφάλι. Ο A τον παρηγορεί.*)

B: Φοβάμαι...

A: Είμαι εγώ εδώ.

B: (*Με παρακλητικό ύφος.*) Σε παρακαλώ...

- A: Δεν έχεις τίποτα να φοβηθείς.
- B: (Σχεδόν κλαίγοντας.) Δεν μπορώ άλλο εδώ μέσα, σε παρακαλώ...
- A: Σε λίγη ώρα θα είμαστε ελεύθεροι.
- B: Χάνουμε χρόνο, δεν θα προλάβουμε.
- A: Λίγα λεπτά υπόθεση είναι.
- B: Μην το ρισκάρουμε, θα μπλέξουμε τζάμπα.
- A: (Του σφίγγει τα χέρια.) Τώρα πια είμαστε ένα.
- B: Θα μας σκοτώσει.
- A: Να τον βοηθήσουμε θέλουμε.
- B: Δεν μπορώ να μπω εκεί μέσα, κατάλαβέ με...
- A: Θα μπω εγώ. Εσύ θα μείνεις εδώ.
- B: Δεν θέλω να πάθεις τίποτα.
- A: Μην ανησυχείς. Ξέρω τι κάνω.
- B: Δεν μπορώ να χάσω κι εσένα. Μόνο εσένα έχω.
- A: Δεν θα με χάσεις.
- B: (Γονατίζει, παρακλητικά.) Φοβάμαι... Σε παρακαλώ...
- A: (Απτόητος.) Για καλό γίνονται όλα.
- B: (Ακόμα γονατιστός.) Δεν μπορώ, λυπήσου με...

A: (Σφίγγοντας ακόμη τα χέρια του B, μιλάει οραματικά στο κενό.) Σε λίγο θα μας λούζει το φως.

(Ο A αφήνει τα χέρια του γονατισμένου B και πλησιάζει την πόρτα. Σχεδόν ταυτόχρονα σηκώνεται και ο B. Ο A βγάζει ένα κλειδί από την τσέπη και ξεκλειδώνει προσεκτικά. Με μια απότομη κίνηση, ανοίγει την πόρτα προς τα μέσα. Κοιτάζει ένα γύρω στο μέσα κελί και γυρνάει προς τον B. Τα φώτα σβήνουν. Ακούγονται πνιχτές κραυγές και ένας γδούπος. Μετά από λίγο, το φως ανάβει στιγμιαία. Ο B είναι ακόμα εκεί, σέρνοντας ένα τσουβάλι προς το σωρό. Το φως ξανασβήνει. Ακούγονται βήματα και ο ήχος της βαριάς πόρτας που κλείνει.)

Το *Inverted* δεν είναι θεατρικό έργο, έστω κι αν η φόρμα του δηλώνει το αντίθετο. Είναι μια αφήγηση που γράφτηκε από τον Οκτώβριο του 2012 μέχρι τον Μάιο του 2013, με αφετηρία την ιστορία του ρώσου μηδενιστή Σεργκέι Νετσάγεφ και τον εγκλεισμό του στη φυλακή.

γ.ε.

